PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH
Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không
Tập 95

Kinh văn: "**Nhĩ thời Pháp Tạng, văn Phật sở thuyết, giai tất đổ kiến, khởi phát vô thượng thù thắng chi nguyện**".

Phía trước chúng ta đã từng đọc đến, Bồ Tát Pháp Tạng thỉnh giáo với lão sư, trên thực tế chúng ta tỉ mỉ quán sát tư duy, Ngài đã thỉnh giáo chính là làm thế nào đem công tác giúp đỡ tất cả chúng sanh làm được rất viên mãn, rất thỏa đáng. Hoằng nguyện của Ngài thực tế là không thể nghĩ bàn. Chúng ta đọc được ở trong Kinh văn, Ngài muốn làm Phật, hơn nữa còn siêu vượt chư Phật.

Trong Kinh điển nhà Phật, chư Phật Như Lai, Thanh Văn, Duyên Giác, chư đại Bồ Tát, tóm lại mà nói, đều là phát ra tâm từ bi chân thành viên mãn, bằng lòng vì tất cả chúng sanh làm việc, giúp đỡ chúng sanh lìa khổ được vui. Tam giới lục đạo rất khổ, nhất là ba đường ác. Sáu cõi so với pháp giới bốn thánh thì sáu cõi thống khổ, nhân thiên cũng không có gì vui đáng nói. Trên Kinh Đại thừa thường nói: "*Tam giới thống khổ*". Chúng sanh dục giới có khổ khổ, hoại khổ, hành khổ, thảy đều đầy đủ. Thiên nhân sắc giới tuy là buông bỏ năm dục sáu trần rồi, buông bỏ tham-sân-si-mạn, nhưng trong tham-sân-si-mạn này buông bỏ được hiện hành thô trọng, còn phiền não vi tế vẫn là có, vẫn chưa đoạn hết. Thế nhưng các vị phải ghi nhớ, Sắc Giới trở lên thì trong ba loại phiền não tham sân si, sân hận đã đoạn dứt, không có sân hận, không có ngạo mạn. Do đây có thể biết, bạn tu hành có tu được tốt hơn, sức định sâu hơn, trí tuệ lớn hơn, nếu bạn vẫn còn tâm sân hận, vẫn còn tâm đố kỵ, thì khẳng định bạn vẫn còn ở Dục Giới, bạn không đến được Sơ Thiền Thiên. Chúng ta đọc tụng Kinh luận đối với những chỗ này phải đặc biệt lưu ý, quyết định không thể hàm hồ qua loa, đọc cho qua. Cách đọc như vậy thì chúng ta không được lợi ích. Nhất định phải cẩn trọng mà thể hội, tỉ mỉ mà quán sát.

Đối trị tập khí tâm bệnh của chính chúng ta, tuyệt đối không nên cho rằng bình thường những việc không vui nho nhỏ, xem thấy người khác có việc tốt, trong lòng cũng có chút không dễ chịu, không phải là đố kỵ sao? Cho rằng đây là những việc rất nhỏ, đều không có lưu ý, thế nhưng bạn không biết là tích lỗi nhỏ thì biến thành lỗi lớn, tích nghiệp nhỏ liền biến thành tội nặng, làm sao có thể không lưu ý, làm sao có thể không kiểm điểm? Tu hành chính là phải từ ngay chỗ

nhỏ vi tế này, mỗi giờ mỗi phút đề cao cảnh giác. Người thế gian, thực tế mà nói, đa số người đều có cái bệnh chung là cho rằng cái thiện nhỏ không là gì, không chịu nỗ lực mà làm, ác nhỏ cũng không hề gì, cũng là xem thường. Đây là chướng ngại lớn khiến việc tu hành của chúng ta không thể thành tựu.

Pháp Tạng ở ngay chỗ này biểu hiện Ngài tu hành không như vậy, Ngài đích thực là một tấm gương tu hành tốt, tâm lượng lớn, phải bình đẳng phổ độ pháp giới tất cả chúng sanh, cho nên thành tựu của Ngài thù thắng không gì bằng. Ngày nay chúng ta muốn vãng sanh Thế giới Cực Lạc, mở quyển Kinh ra chính mình phải rõ ràng, tường tận, tâm lượng của chúng ta không thể so với A Di Đà Phật, nhưng chí ít phải có gần giống thì mới có thể vãng sanh. Nếu như ngay đến tâm lượng gần giống cũng không có, thì cả đời này niệm Phật, vãng sanh là việc khó có được. Người chân thật mong cầu ngay trong đời này thấy Phật không thể không lưu ý.

Chúng ta xem thỉnh pháp của Ngài, tâm địa chân thành, lời nói biểu hiện khẩn thiết, Ngài mong cầu với lão sư. Lão sư cao minh, lão sư có thể dò xét, xem thấy có một học trò có tâm chân thành đến như vậy, có đại tâm, đại nguyện, đại hạnh, cho nên mới nói cho Ngài nghe Phật pháp viên mãn, tánh tướng, lý sự, nhân quả của hư không pháp giới tất cả cõi nước chư Phật, mỗi mỗi vì Bồ Tát Pháp Tạng giới thiệu. Không chỉ giới thiệu, mà còn ứng tâm nguyện của Ngài, Thế Gian Tự Tại Vương Phật đem mười phương cõi nước chư Phật triển hiện ra ngay trước mặt Ngài để Ngài thảy đều xem thấy. Cho nên Kinh văn của hôm nay, Pháp Tạng nghe Phật nói ra "*giai tất đổ kiến*", Ngài đều thấy được, thế là "*khởi phát vô thượng thù thắng chi nguyện*". Câu này là vô cùng hiếm có, chân thật không cô phụ giáo huấn của lão sư, kiến lập đại sự nghiệp của Phật pháp. Đại đức xưa đem vô thượng thù thắng lược nói ra mấy sự việc, y chánh trang nghiêm, thọ lạc của chúng sanh, quang minh vô lượng, thọ mạng vô lượng, công đức danh hiệu không thể nghĩ bàn, nhân duyên vãng sanh không thể nghĩ bàn. Chỉ cần đầy đủ tín-nguyện-hạnh ba điều kiện, "*phát tâm Bồ Đề, nhất hướng chuyên niệm*" liền có thể vãng sanh. Sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc lợi ích thù thắng không gì bằng. Câu này chính là tổng cương lĩnh của bốn mươi tám nguyện phía sau. Bốn mươi tám nguyện chẳng phải là đầy đủ "*vô thượng thù thắng chi nguyện*" hay sao? Cho nên một câu sáu chữ này là đề mục của bốn mươi tám nguyện, là tổng cương lĩnh của bốn mươi tám nguyện, chân thật là vô thượng thù thắng, siêu việt chư Phật Như Lai.

Kinh văn: "*Ư bỉ thiên nhân thiện ác, quốc độ thô diệu, tư duy cứu cánh*".

"*Bỉ*" chính là chỉ hư không pháp giới, vô lượng vô biên cõi nước chư Phật. Kinh văn phía trước nói hai trăm mười ức, hai trăm mười ức là biểu pháp, không phải là con số, là đại biểu đại viên mãn. Pháp Tạng ở chỗ này đưa ra mấy câu nói, chúng ta phải đặc biệt lưu ý, chúng ta học Phật là học cái gì? Chúng ta tu hành là tu cái gì? Bạn xem thấy Ngài đối với chánh báo, thiện ác nhân duyên, y báo, cõi nước thô diệu (thiện ác là nhân, thô diệu là quả), nhân thông y chánh (quả cũng là nói y chánh), nếu như chúng ta ở nơi đây chân thật có lãnh ngộ, chúng ta học là cái gì? Học chính là hiểu rõ đạo lý, hiểu rõ những chân tướng sự thật về thiện ác nhân quả, thô diệu quả báo.

Bồ Tát Pháp Tạng ở câu sau cùng "*tư duy cứu cánh*", Ngài nghĩ là những việc này. Người học Phật chúng ta, cái nghĩ mỗi ngày cũng không ngoài những việc này. Lý Hội trưởng nơi đây, ông cũng ngày ngày đang nghĩ, ông thường hay nói với tôi, buổi tối ngủ nghỉ rất ít, nửa đêm thức dậy thì liền nghĩ. Nghĩ cái gì? Làm thế nào xây xong Thôn Di Đà, tiếp dẫn đại chúng vào trong đó niệm Phật. Đại chúng là chánh báo, Thôn Di Đà là y báo, cũng đang "*tư duy cứu cánh*". Chúng ta học cái gì? Phật pháp dạy chúng ta tùy duyên, có cơ hội này thì đương nhiên làm được càng lớn càng tốt. Cơ duyên của A Di Đà Phật thù thắng, Ngài có thể kiến tạo Thế giới Cực Lạc. Duyên của Lý cư sĩ tương đối yếu, chỉ có thể xây một giảng đường, xây một niệm Phật đường, xây một Thôn Di Đà. Nếu như phước báo của chúng ta kém hơn, ngay đến chút này cũng làm không được, thì làm thế nào xây dựng gia đình của bạn thành Tịnh Độ? Người cả nhà bạn là chánh báo, một gia đình là y báo, làm thế nào có thể khiến cho người cả nhà của chính mình hiểu rõ nghiệp nhân thiện ác, sau đó mới hưởng thụ đến quả báo của thô diệu. Nếu như nhân thiện, y chánh đều diệu, diệu thì tốt. Nếu như nhân bất thiện, quả báo của y chánh thì thô, thô thì không tốt. Đây là đưa ra cho chúng ta một tổng cương lĩnh tu học. Tổng cương lĩnh vô cùng quan trọng. Chúng ta đọc Kinh luôn luôn là lơ là ở chỗ này, cho rằng đây là việc của Pháp Tạng Tỳ kheo, dường như là không liên quan gì với chúng ta, chúng ta học Phật lúc nào mới chân thật đạt được lợi ích thù thắng của Phật pháp? Luôn luôn ở những chỗ này để lỡ qua trước mặt.

Trong câu này, then chốt chính là ở thiện ác. Người xưa chú giải đối với câu này rất nhiều, chúng ta chỉ lấy riêng Thiên Thai cũng đã vì chúng ta nói ra sáu loại thiện ác, để cho mọi người làm tham khảo. Đại Sư Thiên Thai nói sáu loại thiện ác, loại thứ nhất là "nhân thiên chi thiện", năm giới mười thiện là cái thiện của trời người. Chúng ta phải tường tận đối với những đạo lý này, phải tường tận

đối với giới hạnh giới tướng, phải ghi nhớ rõ ràng. Ở ngay trong cuộc sống thường ngày, đối nhân xử thế tiếp vật, khởi tâm động niệm, ý niệm giáo huấn của năm giới mười thiện phải đề khởi lên, quyết định không thể trái ngược. Nếu như tạo tác mười nghiệp bất thiện, mười ác nghiệp, quả báo quyết định ở ba đường ác. Thế nhưng bạn cần phải ghi nhớ, cho dù bạn tu năm giới, mười thiện rất viên mãn, bạn đời sau sanh thiên hưởng phước trời, phước trời hưởng hết rồi thì phải làm sao? Các vị cần phải ghi nhớ, ở trên trời tu thiện rất khó, người trời thân ngữ ý đều thiện, ở vào hoàn cảnh đó tu thiện không dễ dàng, đều là hưởng phước, họ cũng sẽ không tạo ác nghiệp. Hay nói cách khác, trong A Lại Da Thức của chúng ta vô lượng kiếp đến nay những chủng tử ác này quá nhiều, cho nên khi người trời thọ mạng hết rồi, phước hưởng hết rồi, thì chủng tử ác nghiệp trong A Lại Da Thức khởi hiện hành liền lôi kéo họ đi vào ba đường. Sự việc này ở trong Kinh điển Phật giảng nói rất nhiều. Do đây có thể biết, thiện của trời người là rất có hạn, hơn nữa thời gian tuyệt nhiên không quá dài, nó không phải là chân thiện.

Giáo học của Phật có ba mục tiêu. Việc thứ nhất dạy chúng ta đoạn ác tu thiện, hy vọng chúng ta có thể giữ lấy thân người, không đọa ba đường ác. Đây không phải là mục tiêu chân thật, mà là phương tiện quyền xảo của giáo học. Sau khi được thân người, quan trọng nhất là phá mê khai ngộ. Cái gì là mê? Chúng ta nói lời dễ hiểu hơn, tự tư tự lợi là mê, tham sân si mạn là mê, chúng ta có hay không? Khởi tâm động niệm muốn lợi ích cho chính mình, cho dù bạn ở thế gian làm rất nhiều việc tốt, hành vi tốt, giúp đỡ xã hội, giúp đỡ chúng sanh, mục đích hành thiện của bạn là vì lý do gì? Hy vọng chính mình được phước báo. Ta tu tài bố thí hy vọng được tài phú càng nhiều, tu pháp bố thí hy vọng được thông minh trí tuệ, tu vô úy bố thí hy vọng được khỏe mạnh sống lâu, toàn là vì chính mình. Đây không phải là chân thiện, tâm lượng này rất nhỏ, không thể ra khỏi tam giới. Bạn vẫn là đang mê, bạn chưa khai ngộ. Sau khi ngộ rồi, đoạn ác tu thiện là vì chúng sanh, không vì chính mình. Có lẽ có người nói tu thiện có thể là vì chúng sanh, nhưng đoạn ác có quan hệ gì với chúng sanh? Làm sao có thể nói đoạn ác cũng vì chúng sanh? Đoạn cái ác là làm tấm gương cho chúng sanh đang làm ác. Tôi hồi đầu rồi, tôi giác ngộ rồi, tôi đã quay đầu, các người cũng nên hồi đầu. Trong ngạn ngữ thường nói: "*Hiện thân nói pháp*", làm tấm gương tốt cho đại chúng xã hội, không còn vì chính mình. Đối với thế gian này, tất cả các pháp, thể tánh, hiện tướng rõ ràng tường tận, thông suốt thấu đáo. Đây là tiếp nhận giáo huấn của Phật Đà. Tâm địa khai mở, biết được tất cả các pháp duyên khởi tánh không, liễu bất khả đắc, người này mới giác ngộ.

Sau khi giác ngộ, họ liền mong cầu thoát khỏi sáu cõi luân hồi, lìa khỏi tam giới. Đây là thiện của Nhị thừa, thông minh nhiều hơn so với phàm phu sáu cõi. Người Nhị thừa tuy là cũng vui lòng giúp đỡ người khác, thế nhưng là bị động, không phải là chủ động, cho nên so sánh với Bồ Tát thì thiện của họ thấp hơn nhiều so với Bồ Tát. Bồ Tát thiện, Nhị thừa không thiện.

Loại thiện thứ ba là nói thiện của Bồ Tát Tiểu thừa. Tiểu thừa có Bồ Tát, không chỉ có Bồ Tát, Tiểu thừa cũng có Phật. Thiên Thai tông nói Tạng-Thông-Biệt-Viên. Tạng giáo chính là Tiểu thừa, cho nên Tạng giáo có Phật, Tạng giáo có Bồ Tát. Bồ Tát ở trong Tạng giáo đích thực có hành vi từ bi giúp đời. Đây là thiện. Thế nhưng chúng ta biết, Tạng giáo thì phiền não của họ chưa đoạn hết. Họ từ bi giúp đời, quảng độ chúng sanh, đây là thiện; nhưng phiền não chưa đoạn hết, đó chính là ác. Họ không thể siêu vượt mười pháp giới, đây là ác. Hướng lên trên mà so sánh thì họ là ác, hướng xuống mà nhìn thì họ là thiện. Cho nên thiện ác có đẳng cấp, bạn là ở đẳng cấp nào, ở tầng thứ nào, chúng ta không thể không rõ ràng.

Loại thứ tư là Thông giáo Tam thừa nhân chi thiện, Bồ Tát Thông giáo. Thông giáo là phía trước thông Tiểu thừa, phía sau thông Đại thừa, cũng chưa kiến tánh, nhưng kiến tư phiền não đoạn rồi, có thể tự hành hóa tha, đây là thiện. Thế nhưng đối với lý của trung đạo đệ nhất nghĩa đế thì họ không rõ ràng. Hay nói cách khác, nếu như chúng ta nói vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì họ xả bỏ chấp trước, vẫn còn phân biệt. Bởi vì có phân biệt nên không thể thấy được cái lý trung đạo, kiến giải vẫn cứ đọa ở hai bên, vô minh một phẩm cũng chưa đoạn, cho nên ở trong Kinh luận Phật gọi họ là "*ngoại phàm*". Chúng ta là phàm phu. Trong ngoài từ đâu mà phân? Từ sáu cõi luân hồi mà phân. Sáu cõi luân hồi, chúng sanh ở bên trong là nội phàm, bên ngoài sáu cõi nhưng không thể siêu việt mười pháp giới gọi là ngoại phàm. Ngoại phàm chính là pháp giới bốn thánh. Siêu việt được mười pháp giới thì mới trở thành thánh nhân. Trên "Kinh Hoa Nghiêm" nói 41 vị Pháp Thân Đại Sĩ, đó là thánh nhân, họ siêu việt mười pháp giới, phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, tâm lượng liền không như nhau. Cho nên, Phật của Thông giáo, Bồ Tát của Thông giáo so với bên trên thì họ vẫn là ác, so với bên dưới thì họ là thiện.

- **Thứ năm gọi là Biệt giáo Bồ Tát chi thiện**

Biệt giáo là thuần túy Đại thừa, không giống như Thông giáo. Bồ Tát này đối với chân tướng của vũ trụ nhân sanh rõ ràng tường tận. Đây là thiện. Bồ Tát

Địa Thượng trong Biệt giáo thấy được tánh rồi, cũng là phá một phẩm vô minh, chứng một phần chân tánh, thấy một phần chân tánh. Sơ địa của Biệt giáo, ở tầng thứ đoạn phiền não mà nói thì cùng tương đồng với Viên Giáo Sơ Trụ Bồ Tát, chứng một phần pháp thân. Bồ Tát Thập Địa của Biệt giáo chính là Bồ Tát Thập Trụ của Viên giáo. Bồ Tát Đẳng Giác của Biệt giáo chính là Bồ Tát Sơ Hạnh Vị của Viên giáo. Phật của Biệt giáo chính là Bồ Tát Nhị Hạnh Vị của Viên giáo, 41 phẩm vô minh đã phá 12 phẩm là Phật Biệt giáo.

- **Thứ sáu, thiện của Bồ Tát Viên Giáo**

Phật của Biệt giáo cùng với thiện của Viên giáo mà so sánh thì lại kém rất xa. Cho dù là Biệt giáo Bồ Tát Địa Thượng đến Phật, đây có 12 ngôi thứ, cùng tương đồng với Thập Trụ Nhị Hạnh của Viên giáo về công phu đoạn chứng, nhưng trí tuệ không tương đồng, tâm lượng không tương đồng. Tâm lượng của Viên giáo chính là hai câu mà nhà Phật chúng ta thường hay đọc sớ văn, phía trước nói: "*Tâm trùm hư không, lượng khắp pháp giới*", đó là tâm lượng của hàng Viên giáo. Hàng Biệt giáo không có tâm lượng này. Tâm lượng của Phật Bồ Tát Biệt giáo là rất lớn so với tâm lượng của chúng ta. Tâm lượng của các Ngài có thể nói là một đại thiên thế giới; phạm vi tư duy, tâm lượng tư duy là lấy tam thiên đại thiên thế giới tất cả chúng sanh vì chúng ta mà khảo lượng, đây là Phật Bồ Tát của Biệt giáo. Phật Bồ Tát của Viên giáo không phải như vậy, khảo lượng của các Ngài là tận hư không khắp pháp giới tất cả chúng sanh, vậy làm sao như nhau được?

Buổi tối hôm qua, có mấy vị ký giả của Hải Hạp Thời báo đến phỏng vấn chúng ta và thăm viếng các tôn giáo khác. Chúng ta cũng tặng một số tiền để họ làm việc từ thiện. Họ hỏi chúng ta tại vì sao phải làm như vậy? Tôi nói không gì khác cả, đây là việc chúng ta nên làm. Tại vì sao phải nên làm? Sự nghiệp phúc lợi xã hội là mỗi một người chúng ta phải nên làm, giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn cũng là việc chính chúng ta phải nên làm, hiện tại họ làm thay cho chúng ta, chúng ta mong cầu còn không được, làm gì có đạo lý không tận tâm tận lực đi giúp đỡ họ chứ? Họ nói, tâm lượng của các vị quá lớn, đều có thể nghĩ đến đại chúng xã hội. Nghĩ đến đại chúng xã hội, tâm lượng vẫn không xem là lớn. Chí ít phải nghĩ đến hết thảy địa cầu, tất cả chúng sanh khổ nạn toàn thế giới này. Đây là tâm lượng gì vậy? Xin nói với các vị, là cái thiện của trời người, không thể so được với Tiểu thừa.

Sáu loại thiện mà Đại Sư Thiên Thai đã nói, càng hướng lên trên cao thì cảnh giới khảo lượng càng lớn, cho đến Bồ Tát Viên giáo thì khảo lượng của họ là tận hư không, khắp pháp giới tất cả chúng sanh, bình đẳng từ bi, không có giới hạn. Chúng ta muốn siêu vượt quần chúng, chủng tộc khác nhau, siêu việt tôn giáo, siêu việt giới hạn của quốc gia, thì dùng tâm thanh tịnh, tâm từ bi, tâm đại từ bi để khảo lượng. Chính chúng ta có bao nhiêu năng lực thì làm bấy nhiêu sự việc, vì tất cả chúng sanh mà làm. Tâm lượng của bạn lớn, trong Phật pháp nói là công đức càng lớn. Công đức lớn nhỏ không ở sự việc lớn hay nhỏ, không ở chỗ ra tiền ra sức bao nhiêu, mà ở ngay tâm lượng của bạn. Người tâm địa chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi, bạn thấy họ ở ngay trong cuộc sống thường ngày làm việc thiện nhỏ nhưng công đức mà họ làm ra là không thể nghĩ bàn. Vì sao vậy? Xứng tánh. Tâm lượng cứu cánh viên mãn chính là tự tánh, "*tâm trùm hư không, lượng khắp pháp giới*", đó là tự tánh. Bạn dùng tâm hạnh như vậy, không luận làm bất cứ việc gì, bạn bố thí một xu tiền, thậm chí trên người không có tiền, xem thấy việc tốt của người khác, chắp tay hoan hỷ tán thán thì công đức đều là vô lượng vô biên. Do đây có thể biết, Phật Bồ Tát viên đốn đại giáo, mỗi niệm đều tu vô lượng vô biên công đức. Phàm phu chúng ta có thể hay không? Chỉ cần mở rộng tâm lượng thì có thể. Biết được tất cả pháp của thế gian này không phải là chân thật, mà là hư vọng, những cái giả tướng này chỉ là thoáng qua trước mắt chúng ta mà thôi. Người có trí tuệ, người thông minh, hiểu rõ đạo lý này, thấu suốt chân tướng sự thật thì nắm lấy cơ hội, thành tựu vô lượng vô biên công đức. Người ngu muội, luôn luôn là để cho cơ hội đi qua ngay trước mắt, không những không biết nắm lấy cơ hội tích lũy công đức, mà còn tạo tác vô lượng tội nghiệp.

Con người ở thế gian, tất cả chúng sanh ở thế gian, ai mà không tham hưởng thụ? Con người vì sao mà sống? Vì hưởng thụ mà sống. Đây là lời thật. Cái gì là hưởng thụ chân thật, vui hưởng chân thật? Các vị cho rằng chính mình có được hưởng thụ của năm dục sáu trần, hưởng thụ tài, sắc, danh, thực, thùy là thật. Đây không phải là hưởng thụ chân thật. Tài, sắc, danh, thực, thùy, Phật gọi là năm gốc rễ của địa ngục. Bạn ham muốn sự hưởng thụ này thì liền bị năm cội rễ địa ngục trói chặt lại. Thử hỏi xem, bạn có thể hưởng thụ được bao nhiêu ngày? Quả khổ phía sau nói không ra lời, bạn có xem thấy hay không? Thánh nhân, người có trí tuệ lớn, người triệt để giác ngộ nói với chúng ta, lạc thọ chân thật là giúp đỡ người khác, lấy việc giúp người làm gốc của niềm vui. Cho nên chư Phật Bồ Tát làm cho chúng ta xem, tuyệt nhiên không phải cố ý làm ra dáng vẻ để cho chúng ta xem, mà các Ngài làm thật. Chính mình trải qua đời sống rất kham khổ, giúp

người khác được an vui, đó là đại an vui, đại tự tại. Phàm phu chúng ta không thể nào hiểu ra được, không thấy được thọ dụng của thánh hiền, Phật, Bồ Tát, chỉ thấy người thế gian hưởng phước, sống trong cái gọi là vinh hoa phú quý, mà không biết thú vui trong đời sống của những người thật sự có học vấn, có trí tuệ

Thích Ca Mâu Ni Phật, chúng ta đọc được ở trên Kinh, người thế gian không có năng lực tán thán Phật. Vì sao vậy? Phật quá cao, bạn ngước cũng ngước không tới, bạn làm sao mà tán thán Ngài? Cho nên Phật cũng đành phải chính mình tán thán chính mình. "*Quy y Phật nhị túc tôn*", đây là Phật chính mình tán thán chính mình. Bạn hiểu được "*nhị túc*" là gì? Trí tuệ và phước báo hai thứ đều viên mãn. Phước báo là đại an lạc. Đại an lạc thù thắng không gì bằng, đại lạc cứu cánh viên mãn, đó là phước báo. Chúng ta không thấy ra được, không thể nào thể hội ra được, vì sao vậy? Thích Ca Mâu Ni Phật năm xưa thị hiện ở thế gian này, đời sống của Ngài rất kham khổ, ba y một bát, giữa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, đó là tướng phước báo an vui đạt đến cứu cánh viên mãn. Chúng ta thấy rồi, cho là ngày tháng này quá khổ, chúng ta không bằng lòng sống như vậy. Chân thật an vui. Bạn không thể lý giải, bạn không thể tiếp nhận, đương nhiên bạn cũng sẽ không tiếp nhận. Đây chính là chỗ khác biệt của phàm-thánh, trí-ngu. Chúng ta học Phật, muốn chân thật khai mở trí tuệ thì phải tỉ mỉ mà quán sát hành nghi của Phật Bồ Tát, sâu sắc mà lãnh hội, bạn sẽ phát hiện ra đó là chân lạc.

Tôi trong lúc giảng giải cũng đã nói qua nhiều lần, thân tâm tự tại, tâm địa thanh tịnh, không nhiễm một trần, cái gì là an vui nhất? Trong lòng không có việc gì thì an vui. Cho nên người xưa thường nói: "*Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không có việc gì*". Phàm phu là nhiều việc, Nhị thừa là ít việc, Phật Bồ Tát là không việc gì, bạn làm sao có thể thể hội được? Không việc gì, ngày ngày vì tất cả chúng sanh biểu diễn, vì tất cả chúng sanh nói pháp vẫn là vô sự, thân-ngữ-ý ba nghiệp thường trụ trong Tam Muội, thường trụ không tịch, chưa từng dao động bao giờ. Hay nói cách khác, chưa từng khởi tâm động niệm, chưa từng phân biệt chấp trước. Đây là thiện của Viên giáo Bồ Tát.

Cho nên, Bồ Tát Biệt giáo so sánh với Viên giáo, cho dù công phu đoạn chứng gần bằng nhau, nhưng trí tuệ hoàn toàn không như nhau. Chỉ có Viên giáo mới chân thật thấu triệt đạo lý viên mãn vi diệu mà Phật đã nói trong tất cả kinh điển Đại thừa liễu nghĩa. Đây là cái thiện chân thật, đây mới là chân thiện. Nếu như chúng ta nói tiêu chuẩn thiện ác, Phật Bồ Tát viên đốn mới khế nhập tiêu chuẩn tuyệt đối. Căn tánh viên đốn rất là hi hữu, rất là đáng quý. Căn tánh viên

đốn không phải trời sanh, do đâu mà có? Cũng là từ huân tập thành tựu. Cách nói này nói rõ là chúng ta mỗi một người đều có phần. Cho nên tuyệt đối không nên có ý niệm sai lầm, cho rằng họ là căn tánh viên đốn, thượng căn lợi trí, còn căn tánh của chúng ta không được, tự xem thường chính mình, vậy thì sai rồi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ